

opusdei.org

Papa Francesc: "L'Església necessita cors oberts a la misericòrdia"

Misericòrdia i correcció divina va ser el tema de l'audiència del 2 de març. El Papa parla de com Déu ensenya el camí de tornada cap a Ell, sempre espera, mai rebutja.

04/03/2016

*Audiència general, dimecres 2 de març
de 2016*

9. Misericòrdia i correcció divina

Estimats germans i germanes, bon dia!

Parlant de la misericòrdia divina, hem evocat diverses vegades la figura del pare de família, que estima els seus fills, els ajuda, en té cura, els perdona. I com a pare, els educa i els corregeix quan s'equivoquen, afavorint-ne el creixement en el bé.

És com se'ns presenta Déu en el primer capítol del profeta Isaïes, en el qual el Senyor, com un pare afectuós però també atent i sever, s'adreça a Israel acusant-lo d'infidelitat i de corrupció, per portar-lo al camí de la justícia. El text comença així:

«Escolta, cel!

Estigues atenta, terra!

El Senyor parla:

He criat fills i els he ennoblit,
però ells s'han revoltat contra mi.
un bou coneix el seu propietari,
i un ase, l'estable del seu amo,
però a mi, Israel no em coneix,
el meu poble m'ignora.» (1,2-3)

Déu, mitjançant el profeta, parla al poble amb l'amargor d'un pare decebut: ha fet créixer els fills, i ara s'han rebel·lat contra Ell. Fins i tot els animals són fidels al seu amo i reconeixen la mà que els alimenta; el poble en canvi ja no reconeix Déu, es nega a entendre. Tot i estar ferit, Déu deixa que l'amor parli, i fa una crida a la consciència d'aquests fills degenerats perquè es penedeixin i es deixin estimar altra vegada. Això és el que fa Déu! Ve al nostreencontre perquè ens deixem estimar per Ell, pel nostre Déu.

La relació pare-fill, a la qual els profetes sovint es refereixen per parlar de la relació d'aliança entre Déu i el seu poble, s'ha desnaturalitzat. La missió educativa dels pares té per objecte fer-los créixer en la llibertat, fer-los responsables, capaços de dur a terme obres bones per a ells o per als altres. En canvi, per culpa del pecat, la llibertat es converteix en el pretext d'autonomia, fruit de l'orgull, i l'orgull porta a la contraposició i a la il·lusió d'autosuficiència.

Aleshores Déu reclama al seu poble: “Us heu equivocat de camí”. Amb afecte i amb amargor diu el “meu” poble. Déu no ens rebutja mai; nosaltres som el seu poble, el més dolent dels homes, la més dolenta de les dones, els més dolents dels pobles són els seus fills. I aquest és Déu: mai, mai no ens rebutja! Sempre diu: “Fill, vine”. I aquest és l'amor dels nostre Pare; aquesta és la

misericòrdia de Deu. Tenir un pare així ens dóna esperança, ens dóna confiança. Aquesta pertinença hauria de ser viscuda en la confiança i en l'obediència, amb el coneixement que tot és do que ve de l'amor del Pare. En canvi, aquí tenim la vanitat, la beneiteria i la idolatria.

Per això ara el profeta es dirigeix directament a aquest poble amb paraules severes per ajudar-lo a comprendre la gravetat de la seva culpa:

«Ai, nació pecadora, [...]

raça de malvats, fills corruptes!

Han abandonat el Senyor,

han menyspreat el Sant d'Israel,

s'hi han girat d'esquena!» (v. 4).

La conseqüència del pecat és un estat de sofriment, del qual pateix les conseqüències també el país,

devastat i deixat com un desert, de tal manera que Sió – és a dir, Jerusalem – es torna inhabitable. On hi ha el rebuig de Déu, de la seva paternitat, no hi ha vida possible, l'existència perd les arrels, tot sembla pervertit i destruït.

Tanmateix, també aquest moment dolorós ens permet de veure la salvació. La prova es dóna de manera que el poble pugui experimentar l'amargor de qui abandona Déu, i a continuació enfrontar-se amb la buidor desoladora d'una opció de mort. El sofriment, conseqüència inevitable d'una decisió autodestructiva, ha de fer reflexionar el pecador per obrir-lo a la conversió i al perdó.

I aquest és el camí de la misericòrdia divina: Déu no ens tracta segons les nostres culpes (cf. Sal 103,10). El càstig esdevé l'instrument per provocar la nostra reflexió. Així s'entén que Déu perdona el seu

poble, que perdona i no ho destrueix tot, sinó que deixa sempre oberta la porta a l'esperança. La salvació implica la decisió d'escoltar i deixar-se convertir, però sempre és un do gratuït. El Senyor, per tant, en la seva misericòrdia, senyala un camí que no és el dels sacrificis rituals, sinó més aviat el de la justícia. El culte és criticat no perquè sigui inútil en ell mateix, sinó perquè, en lloc de manifestar la conversió, pretén substituir-la; i així es converteix en la recerca de la pròpia justícia, creant l'enganyosa convicció que són els sacrificis el que salva, no la misericòrdia divina que perdona el pecat. Per entendre-ho bé: quan un està malalt va al metge; quan un se sent pecador va al Senyor. Però si enlloc d'anar al metge, va al bruixot no es cura. Tantes vegades no anem al Senyor, perquè preferim anar per camins equivocats, cercant fora d'Ell una justificació, una justícia, una pau. Déu, diu el profeta Isaïes, no

agraeix la sang dels vedells i de xais (v. 11), sobretot si l'ofrena es fa amb les mans brutes de la sang dels germans (v. 15). Però jo penso en alguns benefactors de l'Església que vénen amb oferiments -“Prengui per a l'Església aquest do”- és el fruit de la sang de tants explotats, maltractats, esclavitzats amb la feina mal pagada! Jo diré a aquesta gent: “Per favor, repreneu aquests diners, cremeu-los”. El poble de Déu, és a dir l'Església, no necessita diners bruts, necessita cors oberts a la misericòrdia de Déu. Cal apropar-se a Déu amb les mans purificades, evitant el mal i fent el bé i la justícia. Que bonic és com acaba el profeta:

«Deixeu de fer el mal,

apreneu a fer el bé,

busqueu la justícia,

detureu l'opressor,

defenseu l'orfe,

pledgeu a favor de la viuda.» (vv. 16-17).

Penseu en tants refugiats que desembarquen a Europa i no saben on anar. Aleshores, diu el Senyor, els pecats, per més vermells que siguin, es tornaran blancs com la neu, i blancs com la llana, i el poble podrà alimentar-se dels béns de la terra i viure en pau (v. 19).

És aquest el miracle del perdó de Déu; el perdó que Déu com a Pare, vol donar al seu poble. La misericòrdia de Déu se'ns ofereix a tots, i aquestes paraules del profeta valen també avui per a tots nosaltres, cridats a viure com a fills de Déu.

opusdei.org/ca-ad/article/papa-francesc-lesglesia-necessita-cors-oberts-a-la-misericordia/ (28/10/2025)